

[Hanne Reintoft.]

folks egen timebetaling for husmoderafløsning og hjemmehjælp op. Jeg kan ellers ikke se, hvordan man kan nå frem til en besparelse, da jeg ikke kan forestille mig, at man tror, kommunerne kan indskrænke omfanget af hjemmehjælp og husmoderafløsning. Det svarer i så fald ikke til, hvad der er blevet sagt ved debatterne f. eks. om de ældres forhold og om sygehusene.

Jeg er også bekymret over, at man på en lang række punkter — det gælder børne- og ungdomshjemmene, socialrådgiveruddannelsen osv. — tilsyneladende gentager spøgen, som vi diskuterede ved debatten om åndssvageforsorgen, at jonglere med, at normerede, ubesatte stillinger kommer til at indgå som en besparelse, således at man faktisk overtræder sin egen lovgivning og ikke kan besætte stillingerne, hvis der kommer ansøgere til dem. Det er i det hele taget med meget dyb beklagelse, vi konstaterer, at vi ikke, selv om vi alle har erkendt behovet herfor, udvider beløbsrammerne mere for hele særforborgsområdet, ikke mindst for åndssvageforsorgen. Ved den sidste debat turde det dog siges, at det kom klart frem, hvor stort behovet var at alle vidste, det var stort, og det blev dokumenteret både fra institutionerne og fra personaleforbundet.

Jeg vil godt sige noget ganske kraftigt om det, der sker med daginstitutionerne nu. Netop her vil denne regering skære hårdt ned og hæve forældrebetalingen. Det er sagt mange gange, at den er for høj. Mennesker med jævne indtægter har faktisk ikke råd til at benytte børneinstitutionerne, og så bliver det ofte de børn, hvis forældre arbejder hårdest og i det længste timetal om dagen, der ikke kan komme på institution, fordi det er lavtlønsgruppens børn. Dagspressen er fyldt med inkonsekvente og fordrejede oplysninger om, hvad institutionerne koster, og hvordan de belaster samfundet, og der er nok grund til lige at tage det op til nærmere diskussion.

Når man nu påstår, at daginstitutionerne er for dyre, griber man selvfølgelig i sin propaganda altid til at bruge vuggestuerne, der ganske rigtigt er den dyreste institutionsform, men hvor børnene selvfølgelig også er det korteste antal år. Man tillader sig derefter at sammenligne institutionsprisen med moderens løn. Nu var det i og for sig lige

så rimeligt at sammenligne det med en mands løn; det ville give et andet billede, fordi mandslønningerne er høje. Hvis en familie skal have passet deres børn, mens de arbejder, er det en gammeldags og traditionelt kvindediskriminerende tænkning altid at sammenligne med kvindelønnen. Men det er ulogisk overhovedet at sammenligne institutionsudgiften med selve lønnen, fordi man derved tilslører samfundets virkelige forhold. En dagsinstitutionspris skal selvfølgelig sammenlignes med værdien af det, kvinden eller manden skaber ude på arbejdsmarkedet. Det er jo ikke den enkelte mandlige eller kvindelige arbejders skyld, at disse værdier hverken tilgår ham eller vores samfund, men at de går i helt andre lommer. Vil man se, hvad en institutionsplads koster i forhold til en arbejdsindsats, så må man selvfølgelig vurdere arbejdsindsatsen som værdien af det arbejde, der bliver udført. Hele denne hetz mod daginstitutionerne, som jo præger hele fællesmarkedsområdet, er et forsøg på, hvor nu konjunkturerne svinger og nærmer sig lavkonjunkturer, igen at presse kvinder ud fra arbejdsmarkedet, så de kan blive den arbejdskraftreserve, man helst vil bruge dem som.

Jeg må altså meget varmt støtte det, hr. Knud Jespersen sagde om vores ønske om udbygning af hele det sociale område. Jeg skal ikke gentage det, der blev sagt om dagpenge og pensioner, men sige, at netop særforborgsområdet burde have haft ganske væsentlig støtte, og så vil jeg samtidig sige, at det havde været vigtigt, om vi havde udvidet tilskuddet til revalideringscentrenes uddannelsesprogram, fordi vi ved, at nogle af de få revalideringer, der lykkes for os, er dem, hvor vi virkelig sørger for at uddanne folk rigtigt.

Befolkningen er udsat for boligåger og skatteflåning, den får sin realløn udhulet, og flere og flere bliver i utide udstødt af et jernhårdt arbejdsmarked. Vi kan lige så godt erkende, at det giver os sociale problemer og sociale udgifter, og det er asocialt ikke i en finanslov at komme det i møde.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg vil gerne begynde med at bringe en tak til finansudvalget for, det kan jeg vist godt understrege, det ekstraordinært store